

ΑΠΟΣΤΡΑΤΕΙΕΣ ΚΑΙ ΝΕΑ «ΑΜΥΝΤΙΚΑ ΔΟΓΜΑΤΑ»

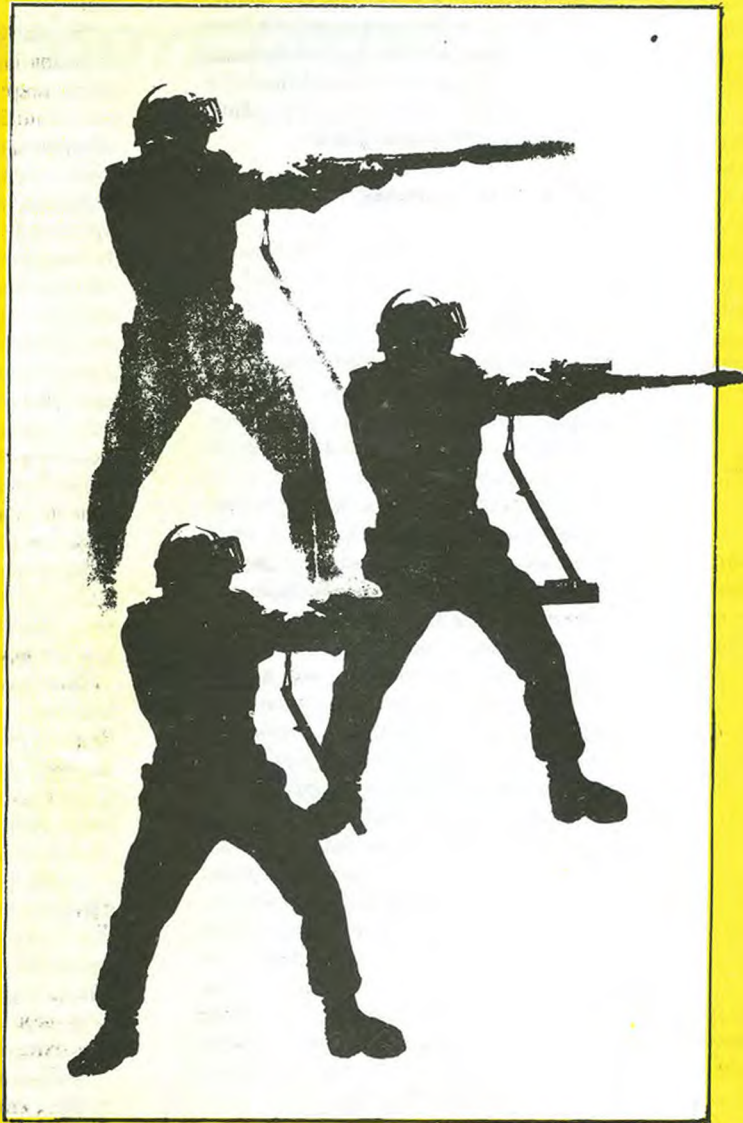
Οι καθιερωμένες πια αποστρατείες στο τέλος κάθε χρόνου, έδωσαν λαβή φέτος με την ευρύτητα τους, στο κατεχοχόν κόμμα της αστικής τάξης, τη Νέα Δημοκρατία, να ξεσπαθώσει ενάντια στην πολιτική του ΠΑΣΟΚ, στον τομέα αυτό, κατηγορώντας την κυβέρνηση ότι σκόπιμα προχωρεί στην κομματικοποίηση του στρατεύματος. Η ενορχηστρωμένη αυτή επίθεση, που ενίσχυεται καθημερινά και με κάθε τρόπο από τις εφημερίδες της δεξιάς, ακολουθεί την επίθεση που εξαπολύσαν: οι ίδιοι, ενάντια στον τρόπο λειτουργίας της δικαιοσύνης και των μέσων μαζικής ενημέρωσης. Οφείλουμε να ομολογήσουμε ότι η τακτική αυτή της αστικής τάξης αποτελεί καινοτομία, και έρχεται σε αντίθεση με την πάγια μέχρι σήμερα τακτική της πολιτικής ηγεσίας της αστικής τάξης που θέλει να αφήνει το στρατό και τη δικαιοσύνη έξω από τις κομματικές έριδες. Αναμφίβολα η νέα αυτή τακτική οφείλεται στη σοβαρή κρίση που μαστίζει εδώ και καιρό το κόμμα της άρχουσας τάξης και αποσκοπεί να συσπειρώσει γύρω του, και με όπλο την κινδυνολογία, το σύνολο της αστικής τάξης, που είναι σήμερα διασπασμένη ανάμεσα στην αντιδραστική φιλοκομματική πτέρυγά της και την φιλελεύθερη τάση της.

Η κινδυνολογία αυτή, που επαναλαμβάνουμε κύριο στόχο έχει να συσπειρώσει την αστική τάξη σε ένα ενιαίο συμπαγές κόμμα, δεν μπορεί παρά να αφήνει αδιάφορους τους εργαζομένους, οι οποίοι γνωρίζουν καλύτερα από οποιονδήποτε άλλον ποιός στην πραγματικότητα επί 30 χρόνια είχαν κομματικοποιήσει όλους τους τομείς της Δημόσιας ζωής, για να επιβάλλουν την πολιτική τους.

Όμως οι εργαζόμενοι έχουν, στην πραγματικότητα, άλλους λόγους για να ανησυχούν σοβαρά. Οι λόγοι αυτοί βρίσκονται στον προβληματισμό που αναπτύσσει στο θέμα

του Κράτους και των θεσμών του (στρατό, δικαιοσύνη), η σημερινή κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ. Ο προβληματισμός αυτός, που δεν θίγει καθόλου την ταξική φύση του σημερινού στρατού σαν τελευταίου οχυρού μιας αστικής τάξης που

λαού, αν με μερικά μαθήματα συνταγματολογίας και κοινωνιολογίας στα πλαίσια των στρατιωτικών σχολών εκδημοκρατισθεί, αν με μερικά στεγαστικά επιδόματα λυθεί το βιοτικό πρόβλημα των αξιωματικών, αν με την αποσυμφόρνηση

κινδυνεύει, αφήνει έτσι σκόπιμα να πλανώνται διάφορες ψευδαισθήσεις για την πραγματική φύση του θεσμού αυτού. Με τον τρόπο αυτό ο «Στρατός» με μεγάλο Σ είναι κάτι το ουδέτερο, έξω από την ταξική πάλη, που μπορεί κάλλιστα να τεθεί στην υπηρεσία του

της επετηρίδας αποκατασταθεί και διασφαλισθεί μια ομαλή επαγγελματική σταδιοδρομία, αν με τα νέα αμυντικά δόγματα η ζωή μέσα στα πλαίσια του στρατού αποκτήσει κάποιο σκοπό. (Υπεράσπιση της πατρίδας από κάποιο ορατό και συγκεκριμένο κίνδυνο, π.χ.

από την Τουρκία, αφού ορατός κίνδυνος από Βορρά δεν υπάρχει στον ορίζοντα τουλάχιστο για την ώρα).

Κάπως έτσι σκεφτόταν και το 1973 ο Αλλιέντε λίγο πριν ανατραπεί και δολοφονηθεί Γιαυτό, σε πείσμα όλων όσων σκόπιμα θέλουν να ξεχούν τα γεγονότα εκείνα, θα θυμίσουμε σήμερα τη στάση της τότε κυβέρνησης απέναντι στον χιλιάνο στρατό. Ο στρατός της Χιλής φημιζόταν στη Λατινική Αμερική για την ουδετερότητά του, γιατί είχε στο ενεργητικό του ελάχιστες επεμβάσεις στην πολιτική του τόπου. Το παράδειγμα του, σαν υπόδειγμα συμπεριφοράς, χρησιμοποιήθηκε λίγους μήνες μάλιστα πριν από το πραξικόπημα από τα Σοσιαλιστικά αλλά και τα Κομμουνιστικά Κόμματα όλου του κόσμου, σαν περίτρανη απόδειξη ότι είναι δυνατή η ειρηνική μετάβαση στον σοσιαλισμό. Τα κόμματα αυτά διακήρυτταν σε όσους ήθελαν να τους πιστέψουν ότι ο στρατός είχε τεθεί εκεί στην υπηρεσία του λαϊκού κινήματος. Και αφού συνέβη κάτι τέτοιο εκεί, γιατί δεν θα μπορούσε ανάλογα να συμβεί κι αλλού. Ο ίδιος ο Αλλιέντε, για την ασφαλέστερη επιτυχία του εγχειρήματος του για να επισφραγίσει με τον πιο επίσημο τρόπο την συμμαχία Λαού-Στρατού, αποφάσισε να υπογραφοποιήσει έναν από τους πιο «δημοκρατικούς» αξιωματικούς του, τον Πινοσέτ. Ο Πινοσέτ έπεισε την κυβέρνηση Αλλιέντε για την αναγκαιότητα άμεσης καταστολής των επιτροπών στρατιωτών και ναυτών που αναπτύσσονταν τότε. Οι καταγγελίες για βαναουση συμπεριφορά και βασανιστήρια όπου συλλαμβάνονταν θεωριόντουσαν υπερβολές και μεμονωμένα γεγονότα, χωρίς καμιά παραπέρα αποδεικτική σημασία. Όταν ο στόχος της καταστολής κάθε οργανωμένης αντίστασης των φαντάρων πέτυχε, τίποτα πια δεν εμπόδιζε την ανατροπή του Αλλιέντε για τη διασφάλιση του αστικού καθεστώτος. Μια από τις πιο ματοβαμμένες χούντες του κόσμου επικρατούσε με αρχηγό τον ίδιο τον Πινοσέτ.